**VLADIMÍR ŠLECHTA**

# ZÁHADY ČARODĚJNICE AGÁTY

UKÁZKA Z KNIHY

## Záhada ztracené ponožky

„Vstávej, Špacíre, už je bílý den!“
Kocour Špacír se probudil a rozhlédl se po světnici. Otevřenými dveřmi se dovnitř valila řídká bílá mlha. Zdálo se mu docela chladno, možná se přes den oteplí, ale polovina dubna je prostě polovina dubna, s tím nic nenaděláte.
Na bidýlku vedle sporáku podřimoval havran Edgar, hlavu měl zastrčenou pod křídlem. Ten měl povolené spát i přes den, byl totiž už dosti starý.
Špacír se protáhl a vyšel otevřenými dveřmi na palouk před lesní chaloupkou. Byl to opravdu velký kocour, černý jako uhel, jen za krkem měl bílý proužek, který vypadal jako límeček. Levé ucho měl natržené, to byl pozůstatek dávné pranice s jiným kocourem.
„Co se děje, že mě budíš, Agáto?“ zeptal se a zazíval u toho.
„Dneska bude pěkně,“ vysvětlila mu čarodějnice Agáta. „Vyzkouším nové kouzlo, které mi poslala čarodějka Evženie. Při té příležitosti si vyperu prádlo.“
Nebyla ani stará, ani úplně mladá. Bylo jí dvacet pět, jak kocourovi onehdy řekla, pokud si to dobře zapamatoval. Stála tam ustrojená do sukně s velkými kapsami, puntíkovaných ponožek ke kolenům, kotníkových tenisek a pruhovaného námořnického trika s dlouhými rukávy. Kaštanově hnědé vlasy měla spletené do dvou krátkých cůpků.
„Nějaká čarodějka ti poslala kouzlo?“ ujistil se Špacír. „Co je to vůbec za profesi, taková ča-ro-děj-ka?“
„Evženie je čarodějnice jako já,“ vysvětlila mu Agáta. „Jen si říká čarodějka, prý to zní lépe.“
„Aha,“ řekl kocour, který z toho nebyl moudrý. „Co ti poslala za kouzlo?“
„Jmenuje se *poryv větru*. Však uvidíš. Nejdřív si vyperu prádlo, když už budu mít ve vaničce vodu.“
„A co budu dělat já?“
„Vypiješ si mléko, támhle jsem ti ho nalila do misky. Pak mě budeš obdivovat. Budeš říkat ‚óch, ách‘ a ‚tomu bych nikdy nevěřil‘.“
„To mi půjde dobře,“ přikývl kocour.
Přesunul se k misce a začal se věnovat mléku. Čarodějnice Agáta zatím přemístila plechovou vaničku z kůlny tam, kam potřebovala. Použila levitační kouzlo a vanička se sama od sebe zvedla. Plavným pohybem, jako vlaštovka poskládaná z papíru, přelétla na sokl příhodně umístěný přímo před chaloupkou.
„Óch,“ řekl kocour znuděně. „Ách…“
„V zásadě to děláš dobře,“ pochválila ho Agáta. „Jen do toho musíš vložit více úžasu.“
Popadla vědro a začala do vaničky nosit vodu z nádrže pod okapem.
„Proč tu vodu nepřeneseš kouzlem?“ zeptal se kocour.
„Na vodu levitační kouzlo nefunguje,“ vysvětlila mu. „Když jsem to zkoušela, naplněné vědro se pokaždé převrhlo a voda se vylila. Musím to udělat ručně. Ale což, alespoň si zaposiluju. Zesílí mi svaly.“
Když měla ve vaničce vodu, připravila si valchu. Valcha, pokud to nevíte, je zvlněný kus plechu v dřevěném rámu, na kterém se drhne mokré prádlo, dokud se všechna špína nepustí. Dnes už valcha slouží spíše pouze jako hudební nástroj a prádlo na ní perou jen čarodějnice, které žijí v hlubokém lese a nemají do domku zavedenou elektřinu.
Kocourovi na tom však nezáleželo. Automatickou pračku v životě neviděl, a pokud ano, tak to zapomněl.

Agáta přinesla košík s prádlem na vyprání. Jedny z ponožek ukázala kocourovi. „Podívej, Špacíre, jsou úplně nové. Koupila jsem je v Lidlu ve Spálených Pasekách, zrovna měli slevu. Líbí se ti ty červené a zelené proužky? Vypadají obzvlášť dovádivě.“
Kocour sice nějaké proužky viděl, ale jen když se opravdu soustředil.
„Dobře víš, Agáto,“ prohlásil nakvašeně, „že náš kočičí zrak červenou a zelenou nerozlišuje. Ty dvě barvy mi splývají.“
„Promiň, zapomněla jsem… Raději se pustím do praní…“
Vyhrnula si rukávy pruhovaného trika, přihodila do vaničky kostku mýdla s jelenem a pustila se do díla. „To je posilováníčko,“ libovala si, když drhla prádlo o valchu. „Kam se hrabe nějaké fitko.“
„Máš pruhované triko – a teď budeš mít i svaly jako námořník,“ podotkl kocour. „Lidé ve Spálených Pasekách tě budou zdravit zásadně jen *ahoj*. Budou se tě vyptávat: ‚Ahój, mořský vlku, co je to támhle na obzoru? Není to plachta bílá?‘“
Nedbala jeho popichování a prala dál. Když měla hotovo, pověsila prádlo na šňůru.
„A teď kouzlíčko,“ řekla. „Kde mám ten dopis od Evženie?“
Vrátila se do chaloupky a chvíli hledala mezi recepty na povidlovou buchtu a upomínkami z městské knihovny ve Spálených Pasekách.
„Tady je,“ zaradovala se a vrátila se na palouk před chaloupkou. Ve vaničce zůstala voda, teď už hodně špinavá a plná mydlinek z pracího mýdla.
Natáhla ruce a spustila: „Hou, hou, hou… fíí! Hou, hou, hou… fíí!“
Nic se nedělo.
Když to řekla asi tak podesáté, ozval se kocour Špacír. „Nefunguje to… Mohlo mě to napadnout, když ti zaklínadlo poslala Evženie. Prý ča-ro-děj-ka, chachachachá!“
„Je to jednoduché zaklínadlo, které využívá princip vítr-vlny,“ vysvětlila mu Agáta. „Něco dělám špatně.“
„Vítr-vlny?“ zeptal se kocour nedůvěřivě.
„Viděls přece, že když fouká vítr, tak se na rybníku Hliňáku zvednou vlny. Tohle funguje obráceně. Když udělám vlny na vodní hladině, třebas i ve vaničce, vyvolá to vítr.“
„Vítr udělá vlny, to ano. Ale že by to šlo i naopak?“ zapochyboval Špacír.
„To je právě to kouzlo,“ vysvětlila mu Agáta. „Magie je nad tvé chápání, jak oba víme, tak si nad tím nelámej svou kocouří hlavičku… Hele, už jsem na to přišla.“
Lehce zamávala rukama, ještě jednou zopakovala: „Hou, hou, hou… fíí.“ Na mydlinkovaté vodě přeběhlo pár vlnek a od vaničky se zvedl větrný vírek. Vzadu za pasekou zalomcoval větvemi stromů.
„Takhle se to dělá!“ zajásala Agáta. „Obrátím směr větru proti prádlu! Vítr prádlo usuší a já ho hned seberu!“
„Počkej!“ křikl Špacír. „Zadrž! Kouzlo se jmenuje *poryv větru,* nikoliv snad *vlahý vánek* nebo *chladivý větřík*! Nevíš, co se stane!“
Agátu však už nemohlo nic zadržet. Postavila se tak, aby vanička stála mezi ní a prádlem na šňůře. Ještě jednou zavolala „Hou, hou, hou… fíí!“ a…
Po špinavé hladině ve vaničce se rozběhly vlnky. Do prádla se opřel vítr, až se rozevlálo. Vzápětí zaznělo krátké, avšak hlasité *FÍÍÍ*, ze kterého zaléhaly uši.
Vítr se změnil ve vichřici. Přetrhla prádelní šňůru a popadla prádlo. Některé kusy zahnala hluboko do lesa, jiné vynesla vysoko nad koruny stromů. Vzápětí se vichřice utišila a na palouk se vrátilo krásné jarní dopoledne.
„Heh,“ vyhrkla Agáta. Víc ze sebe nedostala. Stála tam jako opařená a civěla na kus přetržené prádelní šňůry. Prádlo bylo pryč. Prostě pryč.
„Musíme myslet pozitivně,“ řekl po chvíli kocour Špacír. „Odneslo to jenom prádlo. Kdybys obrátila vichřici na druhou stranu, srovnala by nám chaloupku se zemí a neměli bychom kde bydlet. A to ani nemluvím o Edgarovi. Ten by zůstal pod troskami.“

„Ponožky…," vydechla Agáta. „Mé nové pruhované ponožky. Teď jsou kdoví kde…"
„Vlastně to nebyla opravdová vichřice," pronesl Špacír. „Jen poryv větru. Určitě to neodnesl daleko. Měli bychom se porozhlédnout po lese a zachránit tolik prádla, kolik dokážeme."
„Posbíráme, co najdeme," přikývla Agáta. „Ale ty ponožky… S červenými a zelenými proužky… Ty bych moc chtěla zpátky."
„Vzbudím Edgara, ať to obhlédne shora. Některé kusy prádla to vyneslo vysoko, nejspíš se zachytily ve větvích."

* * *

Kocour vešel do domku a podíval se na bidýlko vedle sporáku. Havran byl konečně vzhůru a mžoural.
„Co to bylo za zvuk, krrá?" zeptal se. „Co mě to prrobudilo?"
„To byl poryv větru. Roznesl Agátino prádlo po lese."
„Zase zkoušela nějaký experriment, což? Vybuchl jí přímo do obličeje, krrá."
„Do obličeje ne. Do pověšeného prádla."
„To by se paní prrofesorrce nestalo, krche-che-che," zasmál se po havraním způsobu. „To bývala jiná čarrodějnice, krrá."
„Agáta je teprve v zácviku," okřikl ho Špacír. „Můžeš být rád, že tě tady nechala, když paní Žofie pověsila řemeslo na hřebík a odstěhovala se. Potřebujeme, abys vyletěl nad stromy a porozhlédl se, co kde zůstalo. Zvládneš to?"
„Dobrrá, dobrrá," pokýval havran kdysi černou, avšak teď už prošedivělou hlavou. „Perrutě mi stále ještě slouží, krrá!"
Protáhl se, zamával křídly a vyletěl otevřenými dveřmi ven. Kocour Špacír vyšel za ním.
„Edgar už odstartoval," oznámil Agátě. „Měli bychom vyrazit, on se ve vzduchu dlouho neudrží."
Agáta popadla velký prádelní koš, aby měla prádlo do čeho dávat, pokud se jim podaří nějaké najít. Společně se Špacírem vyrazili do lesa. Edgar kroužil nad stromy a rozhlížel se.
„Tady na větvi visí trriko, krrá," zakrákal po chvíli. „Je na něm nápis *Podběl na kašel uspěl*. Mám ho shodit dolů?"
„Jen kdyby tě to příliš neobtěžovalo," zahalekala Agáta odspoda. „Byl bys nesmírně laskav."
Ke Špacírovi zašeptala: „Předstírá, že je napůl slepý, ale pořád vidí jako ostříž."
Edgar shodil triko, Agáta ho uložila do koše. Šli lesem a hledali. Byl to přehledný bukový les, kusy rozlétaného prádla nacházeli celkem snadno. Něco se zachytilo v kapradí, další kousky shodil Edgar z větví. Prádelní koš se utěšeně zaplňoval.
„Opravdu to uschlo," podotkla v jednu chvíli Agáta. „Už to ani nemusím znovu věšet na šňůru. A támhle je moje nová červenozelená ponožka… Kde je druhá? Nevidíš ve větvích ponožku, Edgare?"
Edgar se snesl dolů. „Co bylo ve větvích, to už jsem poshazoval. Nic tam nezůstalo, krrá."
„Dál to odletět nemohlo," řekl Špacír. „Zbytek musí být támhle v tom mlází," ukázal packou. Bukový les tam protínal pás hustě narostlých mladých smrčků, skrze který by ponožka jistojistě neproletěla.
Porozhlédli se kolem smrčků, nic však nenašli.
„To je divné," podivil se po chvíli Špacír. „Na téhle větvi je cítit prací mýdlo. Ponožka se tady zachytila. Jenže je pryč."
„Nemohla se jen tak propadnout do země. Co ještě cítíš, Špacíre?" zeptala se Agáta. Dobře věděla, že kočky sice nemají tak dobrý čich jako psi, ale mnohem lepší než lidé.
„Cítím především prací mýdlo. Má výrazný pach. Takový mýdlový."

„To je také správně," přikývla Agáta. „Mýdlo má být cítit jako mýdlo, a ne jako, kupříkladu, vanilka. Tohle je mýdlo s jelenem vyráběné podle tradiční receptury. Když měli v Lidlu retro týden, nakoupila jsem si rovnou tři krabice."
„Tohle je hotová záhada ztrracené ponožky, krrá," poznamenal Edgar, který poskakoval kolem nich. „Je prryč, prryč a prryč… ‚Bylo tu, není tu, havrrani na plotu'," zanotoval svou oblíbenou písničku.
„Huh!" vyhrkl Špacír. „Tady je pár veverčích chloupků! A tady také! Dokonce čichám celkem čerstvý veverčí pach! … Je to jasné, Agáto! Ponožku odnesly veverky!"
„Veverky?" ujistila se Agáta.
„Veverky, ty rezavé zlodějky," přitakal Špacír. „Ne, že bych rozeznával rezavou barvu, ale jako začátek básně je to dobré, nemyslíš? Vlastně už mám celou báseň. Poslouchej."
Zaveršoval:

*„Veverky,*
*zlodějky,*
*ukradly nám ponožku,*
*aby si z ní udělaly*
*před doupětem rohožku."*

„Hoho!" okřikl ho Edgar. „Lépe vol slova, mladý kocourre! Není vhodné obviňovat kdekoho z krrádeže, když od něj něco potřebujeme! Teď to nechte na mně, vy dva amatérři! S tímhle mám zkušenosti, krrá!"
Zaplácal křídly, vylétl vzhůru a usadil se na větev nejbližšího buku. Silným zobákem zabušil do kmene a zakrákoral: „Haló, obyvatelé lesa! Mluví k vám havrran Edgarr! Všichni mě znáte! Býval jsem familiárrem paní prrofesorrky Brraunfuchsové! Chceme vyjednávat, krrá!"
„Čímže to byl?" zeptal se dole pod bukem Špacír. „Famili-co?"
„Familiárem. To je latinsky. Je to označení zvířecího přítelíčka."
„Já jsem teda tvůj famili-tenhleten, Agáto?"
„Ano. To jsi. Teď mlč. Nahoře se něco děje."
V rozsoše buku nad jejich hlavami vykukovaly dvě rezaté hlavičky. Veverčák a veveřice.
„Co se děje, Edgare? Proč nás budíš?" zeptal se veverčák, i když bylo jasné, že nespali. Bylo totiž už k poledni.
„Je mi nesmírrným potěšením se s vámi setkat, milé veverrky. Nejprrve bychom se měli vzájemně představit. Já jsem Edgarr. Jaká jsou vaše ctěná jména, smím-li se zeptat?"
„Haha," zasmál se veverčák. „Dobrý pokus, havrane. Kdyby ta čarodějnice, která stojí dole pod stromem, znala naše jména, mohla by nás zaklít. Takhle nezmůže nic."
„Byl jsem jen zdvorřilý," zaprotestoval Edgar dotčeně. „To samé očekávám od vás."
„Tak dobře," přikývl veverčák. „Můžeš mi říkat Ferda. Mojí manželce můžeš také říkat Ferda."
„Ferrda a Ferrda? Nu což. Rád vás poznávám, milý Ferrdo a milá Ferrdo. Přrejdu hned k věci. Dole ve smrrčcích visela ještě před chvílí prruhovaná ponožka."
„Co je to ponožka?" ozvala se veveřice. „My veverky nemáme o ponožce žádnou povědomost. Ani nevíme, jak taková ponožka vypadá."
„Řrekněme, že tam na větvi visel jistý podlouhlý předmět…"
„Co visí v lese, to není ničí," přerušil ho veverčák. „Každý si to může vzít. To přece víš, Edgare."
„Takže jste ponožku prřece jen sebrrali?"
„To nepovíme," řekli Ferda a Ferda dvojhlasně.
„Ponožka patrří čarrodějnici Agátě," namítl Edgar.
„Haha, ona ale není opravdová čarodějnice," zasmál se veverčák. „Je to jen holka v zácviku."
„Stará Žofie, to byla panečku čarodějnice," přidala se veveřice. „Z té šel strach."

„A hrůza,“ doplnil ji veverčák.
„Dobrrá, dobrrá,“ zakrákoral havran. „Paní prrofesorrka Žofie žel v našem lese již neprřebývá. Odstěhovala se do domova pro přestárrlé čarrodějnice na ostrrově Usedom. Ta by vám ukázala, zač je toho loket, vy jedny veverrky, ta by vás porřádně prrohnala, ehm, chtěl jsem rříci: když nám ponožku vrrátíte, tím myslím nepoškozenou, dostanete od Agáty odměnu.“
„Jakou odměnu?“ zbystřila veveřice.
„Což třeba pytlík orříšků?“ navrhl Edgar.
„Kde je vezmete? Teď ještě není oříšková sezóna.“
„Agáta koupí pytlík orříšků v Lidlu ve Spálených Pasekách.“
Veverky se potichu poradily.
„S tím nesouhlasíme,“ řekl pak veverčák. „Jednak jsou oříšky z pytlíku slané a ty nám nechutnají. I kdyby sehnala nesolené, trvalo by příliš dlouho, než by nám je přinesla. Ovládly by nás cupovací instinkty, ponožku bychom rozcupovali a vystlali si s ní doupátko.“
„Vy si chcete vystlat doupátko?“ zeptala se odspodu Agáta. „Můžu vám dát jinou ponožku, starou a děravou, když mi vrátíte tuhle novou. Vám je přece jedno, že bude děravá!“
„Jenom jednu?“ ozvala se okamžitě veveřice.
„Tak dvě!“
Veverky se opět chvíli radily.
„Chceme tři,“ oznámil veverčák Ferda. „Tři staré a děravé za jednu úplně novou a nepoškozenou. Jen maličko nakousnutou.“
„Maličko nakousnutou?“ zopakovala Agáta s obavou.
„Snadno ji zapošiješ,“ ujistila ji veveřice. „Nikdo to nepozná. Jsme dohodnuti? Tři staré děravé za jednu novou?“
„Neprřeháníte to, veverrky?“ zavrtěl hlavou Edgar.
Veverčák Ferda vylezl z dutiny celý, zeširoka se postavil na zadní nohy a zahulákal: „Začínají se ve mně probouzet cupovací instinkty! Už se neudržím! Rychle sem s nějakou ponožkou! Koukněte na ty zuby,“ vycenil přední hlodáky. „Ponožka bude rozcupovaná jako nic.“
„Špacíre,“ řekla Agáta, „doběhni do chaloupky. Z košíčku na šití vezmi tři ponožky a přines je sem. Co nejrychleji, prosím. Hlavně se nepopíchej o jehly, jsou tam zapíchané do šicího polštářku.“
„Jak poroučíš, má paní,“ odfrkl si Špacír. „Jsem přece tvůj věrný famili-todlencto.“
A vyrazil. K chaloupce to měl zhruba sto padesát metrů a zpátky také tak, dohromady tedy tři sta metrů. Trénovaný lidský atlet uběhne takovou vzdálenost za méně než pětatřicet vteřin a průměrný netrénovaný kocour také tak. Špacír se vrátil k veverčímu buku za minutu a půl, zdrželo ho totiž počítání ponožek. Přepočítával je snad desetkrát, než se ujistil, že jsou opravdu tři. Kočky nejsou v počtech příliš zběhlé a Špacír nebyl výjimkou.
U buku pak proběhla výměna. Havran Edgar se snesl na zem a popadl tři staré děravé ponožky. Vynesl je nahoru do rozsochy, kde za ně dostal jednu novou, červenozeleně pruhovanou a jen maličko natrženou veverčími hlodáky. Agáta ji uložila do koše k ostatnímu prádlu.

* * *

Když se pak vraceli zpátky do chaloupky, Agáta řekla: „Dříve jsem vídala veverky v městském parku. Poskakovaly po cestičkách, přeskakovaly z jednoho stromu na druhý a kormidlovaly těmi svými nadýchanými ocásky. Byly roztomilé. Tyhle, které mluví lidskou řečí, nejsou roztomilé ani trochu. A to, jak přemýšlejí po lidsku, je hotová hrůza.“
„Mhm,“ podotkl Špacír. I on totiž mluvil lidskou řečí a přemýšlel po člověčím, chování veverek mu proto nepřišlo divné. Nenapadlo ho, že v jiných lesích veverky nemluví. Ani kocouři. Jedině snad papoušci, pokud by nějaký ulétl z klece.

Agáta si nadhodila prádelní koš, který jí klouzal z rukou. „Jsem tady akorát pro srandu veverkám," povzdechla si.
Špacír se ji pokusil utěšit. „Časem se to změní, uvidíš. Vyučíš se a pak z tebe půjde strach jako ze staré Žofie. Tedy ne že bych tvou pratetu kdy poznal, ale hodně jsem o ní slyšel."
„To bych nechtěla. Já sice *chci* být zručná čarodějnice, jako byla pratetička Žofie, ale *nechci* šířit strach jako ona. Ani hrůzu."
„Jedna kočičí moudrost říká: ‚Co chceš, co můžeš dostat a co nakonec dostaneš, jsou tři různé věci. Nikdy dopředu nevíš, jak to dopadne.'"
„Tohle že je kočičí moudrost? Vždyť sis to právě vymyslel, Špacíre!"
„Ano, vymyslel," přikývl. „Ale je to moudrost, no ne? A já jsem kočka. Tedy kocour. Takže je to kočičí moudrost a ty se s tím smiř."